

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 11. april 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
De forenede sager C-203/15 og C-698/15	<p>Tele 2 Sverige</p> <p>1. Er en generel forpligtelse til at lagre trafikdata, som omfatter alle personer, alle elektroniske kommunikationsmidler og alle trafikdata uden forskel, begrænsninger eller undtagelser med henblik på at bekæmpe strafbare lovovertrædelser (som beskrevet [nedenfor under punkt 1-6]) forenelig med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, henset til chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1?</p> <p>2. Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, kan lagringen alligevel være tilladt, hvis a) de nationale myndigheders adgang til de lagrede data fastsættes som [beskrevet nedenfor under punkt 7-24], og b) sikkerhedskravene er reguleret som [beskrevet nedenfor under punkt 26-31], og c) alle relevante data lagres i seks måneder, regnet fra den dag, kommunikationen blev afsluttet, og herefter slettes som [beskrevet nedenfor under punkt 25]?»</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen	Mundtlig forhandling	12.04.16
C-561/14	<p>Genc</p> <p>1. Skal stand still-bestemmelsen i artikell3 i den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse 1/80 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen og/eller stand still-bestemmelsen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen af 23. november 1970, som bekræftet ved Rådets forordning (EØF)</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet Civilstyrelsen Udlændingenævnet Kammeradvokaten	Dom	12.04.16

	<p>nr. 2760172 af 19. december 1972, forstås sådan, at nye og skærpede betingelser for adgangen til familiesammenføring for familiemedlemmer, der ikke er økonomisk aktive, herunder mindreårige børn, til økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, som har bopæl og opholdstilladelse i en medlemsstat, er omfattet af stand still-forpligtelsen, når henses til: EU-Domstolens fortolkning af stand still-bestemmelserne i navnlig dom af 18. juni 2007 i sag C-325/05 Derin, dom af 19. juli 2012 i sag C-451/11 netger, dom af 8. december 2011 i sag C-371/08 Ziebell (Store Afdeling) og dom af 24. september 2013 i sag C-221/11 Demirkan (Store Afdeling), formålet med og indholdet af Ankara-aftalen som fortolket i navnlig Ziebellog Demirkan-dommene, også henset til den omstændighed, at aftalen og de hertil knyttede protokoller, afgørelser mv. ikke indeholder bestemmelser om familiesammenføring og den omstændighed, at familiesammenføring inden for det daværende Fællesskab og nu Den Europæiske Union steds har været reguleret ved sekundære retsakter, nu opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF)?</p>			
C-115/15	<p>NA</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en tredjelandstatsborger, som er tidligere ægtefælle til en unionsborger, kunne godtgøre, at den tidligere ægtefælle udøvede sine traktatsikrede rettigheder i værtsmedlemsstaten på tidspunktet for deres skilsmisse, for at bevare sin ret til ophold i henhold til artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF? 2) Har en unionsborger i henhold til EU-retten ret til ophold i en værtsmedlemsstat i medfør af artikel 20 TEUF og 21 TEUF under omstændigheder, hvor den eneste stat i EU, hvor borgeren har ret til ophold, er den stat, hvor vedkommende er statsborger, men hvor en kompetent domstol har fastslået, at en udsendelse af denne borger fra værtsmedlemsstaten til den stat, hvor vedkommende er statsborger, udgør en krænkelse af dennes rettigheder i henhold til EMRK's artikel 8 eller chartrets artikel 7? 3) Hvis unionsborgeren i spørgsmål 2 ovenfor er et barn, har den forælder, der har forældremyndigheden over barnet alene, i så fald en afledt ret til ophold i værtsmedlemsstaten, hvis barnet ville være nødsaget til at følge forælderen, hvis denne blev udsendt fra værtsmedlemsstaten? 4) Har et barn ret til ophold i værtsmedlemsstaten i henhold til artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 (nu artikel 10 i forordning (EU) nr. 492/2011), hvis den af barnets forældre, der er unionsborger, og som har været beskæftiget i værtsmedlemsstaten, ikke længere opholder sig i værtsmedlemsstaten, når barnet påbegynder uddannelse i den pågældende stat?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet</p>	GA	14.04.16
C-238/15	<p>Bragança Linares Verruga m.fl.</p> <p>Er den betingelse, som pålægges studerende, der ikke har bopæl i Storhertugdømmet Luxembourg ved</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Uddannelses- og</p>	Mundtlig forhandling	14.04.16

	<p>artikel 2a i loi du 22 juin 2000 concernant l'aide financière de l'État pour études supérieures (lov af 22.6.2000 om økonomisk støtte fra staten til videregående uddannelse), som blev indføjet ved lov af 19. juli 2013, nemlig at være barn af en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Luxembourg i en uafbrudt periode på mindst fem år på det tidspunkt, hvor den studerende ansøger om økonomisk støtte til videregående studier, idet der ikke tages hensyn til andre tilknytningskriterier, begrundet i de uddannelses- og budgetpolitiske hensyn, som den luxembourgske stat har anført, og er den henholdsvis adækvat og forholdsmæssig i betragtning af det tilsigtede formål, nemlig at søge at øge antallet af bosiddende personer, der afslutter en videregående uddannelse, samtidig med at søge at sikre, at de pågældende, efter at have benyttet sig af muligheden i den omhandlede støtteordning for at få finansieret deres studier, som i givet fald er gennemført i udlandet, vender tilbage til Luxembourg for at stille den viden, de på denne måde har erhvervet, til rådighed for udviklingen af denne medlemsstats økonomi?</p>	<p>Forskningsministeriet Styrelsen for Videregående Uddannelser</p>		
C-441/14	<p>Ajos Sagen vedrører: Spørgsmål 1. Indeholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder et forbud mod en ordning som den danske, hvorefter arbejdstagere ikke er berettiget til fratrædelsesgodtgørelse, hvis de har ret til en arbejdsgiverbetalt alderspension i henhold til en pensionsordning, som de er indtrådt i før det fyldte 50. år, og hvor dette gælder, uanset om de vælger at fortsætte på arbejdsmarkedet eller vælger at gå på pension? Spørgsmål 2. Vil det være foreneligt med EU-retten, at danske domstole i en sag mellem en arbejdstager og en privat arbejdsgiver om betaling af en fratrædelsesgodtgørelse, som arbejdsgiveren efter national ret som beskrevet i spørgsmål 1 er fritaget for at skulle betale, men hvor dette resultat ikke er foreneligt med det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, foretager en afvejning af dette princip og den direkte virkning heraf over for retssikkerhedsprincippet og det hermed sammenhængende princip om beskyttelse af den berettigede forventning og efter en sådan afvejning kommer til den konklusion, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder må vige for retssikkerhedsprincippet, således at arbejdsgiveren i overensstemmelse med national ret fritages for betaling af fratrædelsesgodtgørelsen? Det ønskes tillige oplyst, om det har betydning for, om en sådan afvejning kan komme på tale, at arbejdstageren efter omstændighederne har mulighed for at kræve erstatning af staten som følge af den danske lovgivnings uoverensstemmelse med EU-retten.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	Dom	19.04.16

C-113/14	<p>Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (1) annulleres. Artikel 2 i Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 af 16. december 2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter (2), som henviser til artikel 7 i forordning (EU) nr. 1308/2013, annulleres. Det fastslås, at retsvirkningerne af de nævnte bestemmelser opretholdes indtil ikrafttrædelsen af bestemmelser vedtaget på et korrekt retsgrundlag.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	20.04.16
C-135/15	<p>Nikiforidis</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder Rom I-forordningen i henhold til artikel 28 udelukkende anvendelse på ansættelsesforhold i tilfælde, hvor retsforholdet er etableret ved en arbejdsaftale, der er indgået efter den 16. december 2009, eller medfører enhver senere aftale mellem aftaleparterne om at fortsætte ansættelsesforholdet i ændret eller uændret form, at forordningen finder anvendelse? 2. Udelukker Rom I-forordningens artikel 9, stk. 3, alene en direkte anvendelse af overordnede præceptive bestemmelser i et tredjeland, hvor de forpligtelser, der udspringer af aftalen, ikke skal opfyldes eller ikke er opfyldt, eller også en indirekte hensyntagen i lovgivningen i det land, hvis lov aftalen er undergivet? 3. Er princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU af retlig betydning for de nationale domstoles afgørelse om at anvende en anden medlemsstats overordnede præceptive bestemmelser direkte eller indirekte?</p>	Justitsministeriet	GA	20.04.16
C-270/15	<p>Belgien mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom af 25. marts 2015 ophæves. Europa-Kommissionens afgørelse af 27. juli 2011 om Belgiens statsstøtte til finansiering af screening for overførbare spongiforme encephalopatiser (TSE) hos kvæg (statsstøtte C 44/08 (ex NN 45/04)) annulleres. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	21.04.16
C-200/13 P	<p>Bank Saderat Iran mod Rådet for Den Europæiske Union (Appel)</p> <p>Påstande: Dommen afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 5. februar 2013 i sag T-494/10 annulleres. Der træffes endelig afgørelse i tvisten, og Rådet for Den Europæiske Union frifindes i sagen anlagt af Bank Saderat til prøvelse af de restriktive foranstaltninger. Bank Saderat tilpligtes at betale Rådets omkostninger i forbindelse med sagens behandling i første instans og under denne appelsag.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	21.04.16

C-562/14 P	Sverige mod Kommissionen Appel af sag T-306/12, Spirlea mod Kommissionen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	21.04.16
------------	---	---	-------------------------	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-121/15	ANODE Sagen vedrører: »1. Skal en medlemsstats indgriben, der består i at pålægge den oprindelige operatør at tilbyde levering af naturgas til de endelige forbrugere til de lovbestemte tariffer, men som ikke er til hinder for, at den oprindelige leverandør og alternative leverandører kan fremsætte konkurrerende tilbud til priser, der er lavere end disse tariffer, anses for at indebære, at prisniveauet for levering af naturgas til de endelige forbrugere fastsættes uafhængigt af de frie markedskræfter, og udgør en sådan indgriben efter sin art en hindring for etableringen af et konkurrencebaseret naturgasmarked som nævnt i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/73/EF? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på baggrund af hvilke kriterier skal det da vurderes, om en sådan indgriben fra statens side i forhold til prisen for levering af naturgas til de endelige forbrugere er forenelig med direktiv 2009/73/EF? Der spørges navnlig om følgende: a) I hvilket omfang og under hvilke betingelser giver traktatens artikel 106, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/73/EF, medlemsstaterne mulighed for at forfølge andre formål end at opretholde leveringsprisen på et rimeligt niveau, såsom forsyningsikkerhed og territorial samhørighed, ved at gribe ind i forhold til prisen for levering af naturgas til de endelige forbrugere? b) Giver artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/73/EF en medlemsstat mulighed for under hensyn til bl.a. formålet om at sikre forsyningsikkerheden og den territoriale samhørighed at gribe ind i forhold til fastsættelsen af prisen for levering af naturgas i medfør af princippet om, at den oprindelige leverandørs omkostninger skal dækkes fuldt ud, og kan de omkostninger, som tarifferne skal dække, omfatte andre elementer end en forholdsmæssig andel af de langsigtede forsyningsomkostninger?«	Energistyrelsen	GA	12.04.16
C-397/14	Polkomtel Sagen vedrører: 1. Skal artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51) i sin oprindelige affattelse fortolkes således, at	Erhvervsstyrelsen	Dom	14.04.16

	<p>adgangen til ikke-geografiske numre ikke blot skal sikres for slutbrugerne fra andre medlemsstater, men også for slutbrugerne fra den medlemsstat, hvor en udbyder af et offentligt kommunikationsnet er etableret, således at den nationale tilsynsmyndigheds kontrol med opfyldelsen af denne forpligtelse er undergivet de krav, der følger af principperne om EU-rettens effektivitet og overensstemmende fortolkning af national ret? 2. Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal artikel 28 i direktiv 2002/22 sammenholdt med artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at der med henblik på opfyldelsen af den i førstnævnte bestemmelse indeholdte forpligtelse kan anvendes den procedure, der er fastsat for de nationale tilsynsmyndigheder i artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EFT L 108,s. 7)? 3. Skal artikel 8, stk. 3, i direktiv 2002/19 sammenholdt med artikel 28 i direktiv 2002/22 og artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder eller artikel 8, stk. 3, i direktiv 2002/19 sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/19 og artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den nationale tilsynsmyndighed, for at sikre slutbrugerne hos en indenlandsk udbyder af et offentligt kommunikationsnet adgang til de tjenester, der udbydes under ikke-geografiske numre i en anden indenlandsk udbyders net, kan fastsætte principperne for afregningen mellem udbydere vedrørende opkaldsetablering, ved at anvende de omkostningsbaserede takster for opkaldsterminering, som er blevet fastsat for en af udbydere på grundlag af artikel 13 i direktiv 2002/19, når udbyderen har foreslået en sådan takst anvendt under de forhandlinger, der er blevet ført med henblik på at opfylde forpligtelsen i henhold til artikel 4 i direktiv 2002/19, og sådanne forhandlinger ikke har ført til nogen aftale?</p>			
C-574/14	<p>PGE</p> <p>1. Skal artikel 107 [TEUF], sammenholdt med artikel 4, stk. 3, [TEU] og artikel 4, stk. 2, i Kommissionens beslutning af 25. september 2007, fortolkes således, at den nationale ret, hvis Europa-Kommissionen har kvalificeret en statsstøtte som værende forenelig med det indre marked, ikke har kompetence til at undersøge, om de nationale bestemmelser, der er blevet anset for tilladt statsstøtte, er i overensstemmelse med antagelserne i meddelelsen om analysemetoden for statsstøtte i forbindelse med strandede omkostninger (herefter »metoden til analyse af strandede omkostninger«)? 2. Skal artikel 107 [TEUF], sammenholdt med artikel 4, stk. 3, [TEU] og artikel 4, stk. 1 og 2, i Europa-Kommissionens beslutning af 25. september 2007, set i lyset af punkt 3.3 og 4.2 i metoden til analyse af</p>	Energistyrelsen	GA	14.04.16

	<p>strandede omkostninger fortolkes således, at den årlige korrektion af de strandede omkostninger vedrørende producenter, der indgår i en koncern, i forbindelse med gennemførelsen af et statsligt støtteprogram, som Europa-Kommissionen har anset for foreneligt med det indre marked, baseres på den antagelse, at det alene er producentens tilhørsforhold til koncernen i henhold til angivelserne i bilagene til den af Europa-Kommissionen vurderede retsakt, der er afgørende, eller skal det i hvert enkelt år, hvori der foretages en korrektion af de strandede omkostninger, undersøges, om støttemodtageren i henhold til det statslige støtteprogram, der er forbundet med de strandede omkostninger, i denne periode rent faktisk tilhører den samme koncern som de øvrige producenter, der er omfattet af støtteprogrammet?</p>			
T-200/14	<p>Ben Ali mod Rådet</p> <p>Påstande: Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 64 i Rettens procesreglement for at formå Kommissionen til at offentliggøre alle dokumenter vedrørende vedtagelsen af den anfægtede forordning. Såvel Rådets afgørelse 2014/49/FUSP af 30. januar 2014 om ændring af afgørelse 2011/72/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien som Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 81/2014 af 30. januar 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 101/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Tunesien annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren et samlet beløb på 100 000 EUR i erstatning for ethvert tab, han måtte have lidt. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 30 000 EUR for de udgifter til forsvar, han afholder i forbindelse med det foreliggende søgsmål, og i overensstemmelse med procesreglementets artikel 91 for de udgifter til forsvar, som kan kræves erstattet. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Dom</p>	<p>14.04.16</p>
C-15/15	<p>New Valmar</p> <p>Skal artikel 45 TEUF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en lovgivning i en delstatsenhed af en medlemsstat, såsom in casu Vlaamse Gemeenschap i forbundsstaten Belgien, hvorefter enhver virksomhed, der har sit driftssted på denne enheds område, i henhold til artikel 52 i lovene af 18. juli 1966 om brug af sprog i forvaltningsager (Belgisch Staatsblad af 2.8.1966) i forbindelse med dekret af 19. juli 1973 fra Vlaamse Gemeenschap (Belgisch Staatsblad af 6.9.1973) er pålagt en pligt til at udstede fakturaer af grænseoverskridende karakter udelukkende på denne delstatsenheds officielle sprog, idet tilsidesættelse heraf medfører fakturaernes</p>	<p>Miljøstyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>21.04.16</p>

	ugyldighed, som fastslås af retten af egen drift?			
C-147/15	Edilizia Mastrodonato Sagen vedrører: Skal artikel 10, stk. 2, i direktiv 2006/21/EF fortolkes således, at opfyldning af et affaldsdeponeringsanlæg – såfremt dette sker med andet affald end udvindingsaffald – altid skal omfattes af bestemmelserne om affald i direktiv 1999/31/EF, også selv om der ikke er tale om bortskaffelse, men om nyttiggørelse af affald?	Miljøstyrelsen	GA	21.04.16
C-189/15	IRCCS - Fondazione Santa Lucia 1) Kan en national bestemmelse (som den i hovedsagen omhandlede), som – for det første – indeholder en definition af »energiintensive virksomheder«, der er forenelig med definitionen i direktiv 2003/96/EF, og – for det andet – forbeholder denne type virksomheder incitamentet hvad angår vederlag til dækning af de generelle omkostninger for elsystemet (og ikke incitamentet vedrørende beskattningen af energiprodukter og elektricitet i sig) reelt henhøre under anvendelsesområdet for dette direktiv? Hvis spørgsmålet besvares bekræftende: 2) Er fællesskabsretten, og navnlig artikel 11 og 17 i direktiv 2003/96/[EF], da til hinder for lovbestemmelser og administrative procedurer (som dem, der gælder i den italienske retsorden og er beskrevet inden for rammerne af nærværende kendelse), hvorved man – for det første – har valgt at indføre en ordning med lempelser vedrørende forbruget af energiprodukter (elektricitet) for »energiintensive« virksomheder i henhold til den ovenfor anførte artikel 17 og – for det andet – forbeholder »energiintensive« virksomheder i fremstillingssektoren disse lempelser, idet virksomheder i andre produktionssektorer udelukkes fra denne ordning?	Energistyrelsen	GA	21.04.16
C-558/15	Khachab Skal artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som giver mulighed for at nægte familiesammenføring, hvis referencepersonen ikke råder over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at denne kan forsørge sig selv og sine familiemedlemmer, på baggrund af de nationale myndigheders fremadrettede vurdering af udsigterne til opretholdelse af de økonomiske midler i året efterdatoen for ansøgningen med udgangspunkt i udviklingen i referencepersonens midler i de seneste seks måneder forud for dette tidspunkt?»	Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	Dom	21.04.16
T-160/13	Bank Mellat mod Rådet Påstande: Artikel 1, stk. 15, i Rådets forordning (EU) nr. 1263/2012 annulleres, og/eller Artikel 1, stk. 15, i Rådets forordning (EU) nr. 1263/2012 annulleres, for	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	22.04.16

	så vidt som den vedrører sagsøgeren. Det fastslås, at artikel 1, stk. 16, i Rådets afgørelse 2012/635/FUSP ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-221/08	Strack mod Kommissionen Påstand: De afgørelser fra Kommission for De Europæiske Fællesskaber, som sagsøgeren faktisk eller på grundlag af den lovmæssige afslagsfiktion i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1049/2001 har modtaget i forbindelse med behandlingen af hans anmodninger om aktindsigt af 18. og 19. januar 2008, og de senere genfremsatte begæringer af 22. februar 2008, 18. april 2008 og navnlig af 21. april 2008, og især afgørelsen af 19. maj 2008, annulleres, for så vidt de helt eller delvist giver afslag på sagsøgerens anmodninger 30.8.2008. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren en skadeserstatning for den immaterielle og ikke-økonomiske skade, som han har lidt på grund af behandlingen af hans anmodning, af passende størrelse, i det mindste dog en symbolsk skadeserstatning på 1 EUR.	Udenrigsministeriet	Dom	26.04.16
C-528/14	X 1. Er det efter forordning nr. 1186/2009 muligt, at en fysisk person samtidigt kan have sædvanligt opholdssted både i en medlemsstat og i et tredjeland, og i bekræftende fald, gælder den i artikel 3 omhandlede afgiftsfritagelse ved import da for personlig ejendele, som flyttes til EU i forbindelse med bortfaldet af det sædvanlige opholdssted i tredjelandet? 2 Såfremt forordning nr. 1186/2009 udelukker muligheden af to sædvanlige opholdssteder, og en afvejning af alle omstændigheder ikke er tilstrækkelig til at fastslå det sædvanlige opholdssted, på grundlag af hvilke regler eller ved hjælp af hvilke kriterier skal det da med henblik på forordningens anvendelse afgøres, i hvilket land den pågældende har sit sædvanlige opholdssted i et tilfælde som det foreliggende, hvor den pågældende har såvel private som erhvervsmæssige tilhørsforhold i tredjelandet og private tilhørsforhold i medlemsstaten?	Skatteministeriet	Dom	27.04.16
T-316/13	Pappalardo m.fl. mod Kommissionen Påstande: Det fastslås, at Europa-Kommissionen har et ansvar uden for kontraktforhold for den skade, der er lidt ved vedtagelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 530/2008 af 12. juni 2008 om indførelse af hasteforanstaltninger gældende for notfartøjer, der fisker efter tun i Atlanterhavet øst for 45 °V og i Middelhavet, som blev kendt ugyldig ved Domstolens dom af 17. marts 2011 i sag C-221/09. Følgelig tilpligtes Europa-Kommissionen at betale erstatning for det lidt tab. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	27.04.16

C-128/15	<p>Kongeriget Spanien mod Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Den anfægtede bestemmelse annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	28.04.16
De forenede sager C-191/14 og C-192/14	<p>Borealis Polyolefine m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig, og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den fra beregningsgrundlaget i henhold til artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), udelukker emissioner i forbindelse med affaldsgasser, der produceres af anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF, eller med varme, der udnyttes af anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF og stammer fra kraftvarmeanlæg, som kan opnå en gratistildeling i henhold til artikel 10a, stk. 1, og 10a, stk. 4, i direktiv 2003/87/EF og afgørelse 2011/278/EU? 2) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 3e og 3u i direktiv 2003/87/EF i sig selv og/eller sammenholdt med artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den bestemmer, at CO2-emissioner i forbindelse med affaldsgasser – som produceres af anlæg, der henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF – eller med varme, der udnyttes i anlæg, som henhører under bilag I til direktiv 2003/87/EF og er erhvervet af kraftvarmeanlæg, er emissioner fra »elektricitetsgeneratorer«? 3) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod formålene med direktiv 2003/87/EF, i det omfang den skaber en asymmetri, idet emissioner i forbindelse med afbrænding af affaldsgasser og med varme, som er produceret ved kraftvarmeproduktion, er udelukket fra beregningsgrundlaget i artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), mens der i henhold til artikel 10a, stk. 1, og 10a, stk. 4, i direktiv 2003/87/EF og i henhold til afgørelse 2011/278/EU tilkommer dem en gratistildeling? 4) Er afgørelse 2011/278/EU ugyldig og strider den mod artikel 290 TEUF og artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang dens artikel 15, stk. 3, ændrer artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), i direktiv 2003/87/EF således, at den erstatter henvisningen til »anlæg, der ikke er omfattet af stk. 3« med en henvisning til »anlæg, som ikke er elektricitetsgeneratorer«? 5) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 23, stk. 3, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang denne afgørelse ikke blev truffet på grundlag af forskriftsproceduren med kontrol, som er fastsat i artikel 5a i Rådets afgørelse 1999/468/EF og artikel 12 i forordning nr. 182/2011/EU? 6) Skal artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder forstås således, den udelukker tilbageholdelse af gratistildelinger baseret på en uretmæssig beregning af en tværsektoriel korrektionsfaktor? 7) Skal artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF i sig selv og/eller sammenholdt med</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen	Dom	28.04.16

	<p>artikel 15, stk. 3, i afgørelse 2011/278/EU forstås således, at den udelukker anvendelsen af en national lovbestemmelse, som fastsætter anvendelsen af en uretmæssigt beregnet ensartet tværsektoriel korrektionsfaktor, således som den er fastlagt i artikel 4 i afgørelse 2013/448/EU og i [org. s. 3] bilag II til denne, på gratistildelinger i en medlemsstat? 8) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den kun omfatter emissioner fra anlæg, der indgik i fællesskabsordningen fra 2008, således at den udelukker de emissioner, der er forbundet med aktiviteter, som indgik i fællesskabsordningen fra 2008 (i det ændrede bilag I til direktiv 2003/87/EF), hvis disse aktiviteter fandt sted i anlæg, som allerede indgik i fællesskabsordningen før 2008? 9) Er afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF, i det omfang den kun omfatter emissioner fra anlæg, der indgik i fællesskabsordningen fra 2013, således at den udelukker de emissioner, der er forbundet med aktiviteter, som indgik i fællesskabsordningen fra 2013 (i det ændrede bilag I til direktiv 2003/87/EF), hvis disse aktiviteter fandt sted i anlæg, som allerede indgik i fællesskabsordningen før 2013?</p>			
C-233/15	<p>Oniors bio</p> <p>1. Skal et produkt, i forbindelse med hvilket resultaterne af undersøgelsen af de prøver, der er udtaget af forskellige [org. s. 11] varesendinger, ikke viser spor af denatureringsmidler eller af andre skadelige stoffer, der gør dem uegnede til menneskeføde, men som i henhold til de af fabrikanten angivne oplysninger ikke kan anvendes i fødevarer (fremstilling af fødevarer og fødevarekæden), idet det på grund af varefremstillingsmetoden ikke er muligt at fjerne skadelige stoffer fra produktet, generelt tariferes under en af KN-koderne i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif bestemt til ikke-spiselige produkter, eller bør sådanne produkter generelt tariferes under en af KN-koderne bestemt til spiselige produkter?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	28.04.16
C-240/15	<p>ISTAT e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Er principperne om upartiskhed og uafhængighed, herunder på det økonomiske og organisatoriske plan, som skal gælde med hensyn til de nationale tilsynsmyndigheder i medfør af artikel [3] i direktiv 2002/21/EF, samt princippet om væsentlig egenfinansiering i henhold til artikel 12 i direktiv 2002/20/EF til hinder for nationale bestemmelser (som de i hovedsagen foreliggende), hvorefter disse myndigheder generelt er omfattet af bestemmelser om offentlige finanser, og i særdeleshed specifikke bestemmelser om kontrol med og rationalisering af de offentlige myndigheders udgifter?</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	28.04.16

C-379/15	<p>Association France Nature Environnement</p> <p>Sagen vedrører: – Skal en national retsinstans, som fortolker EU-retten, under alle omstændigheder forelægge Den Europæiske Unions Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse, for at denne kan vurdere, om de bestemmelser, der af den nationale ret er blevet anset for at være i strid med EU-retten, midlertidigt skal opretholdes? – I tilfælde af et bekræftende svar på dette første spørgsmål vil den afgørelse, Conseil d'État måtte træffe om at opretholde virkningerne indtil den 1. januar 2016 af de bestemmelser i artikel 1 i dekretet af 2. maj 2012 vedrørende vurdering af bestemte planer og dokumenter, der har en indvirkning på miljøet, som retten finder ulovlige, bl.a. være begrundet i et tvingende hensyn til miljøbeskyttelse?</p>	Udenrigsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	GA	28.04.16
De forenede sager C-389/14, C-391/14, C-392/14 og C-393/14	<p>Esso Italiana m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig, fordi der ved beregningen af de gratistildelte kvoter ikke er blevet taget hensyn til andelen af emissioner med forbindelse til forbrænding af affaldsgasser – eller gasser fra stålproduktionsprocesser – eller emissioner med forbindelse til varme produceret ved kraftvarmeproduktion, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 290 TEUF og artikel 10a, stk. 1, 4 og 5, i direktiv 2003/87/EF og dermed en overskridelse af begrænsningerne i bemyndigelsen i henhold til direktivet, hvilket således er i strid med formålene med direktivet (fremme anvendelsen af mere energieffektive teknologier og bidrage til den økonomiske udvikling og beskæftigelsessituationen)? 2) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig i lyset af artikel 6 TEU, idet den er i strid med artikel 1 i tillægsprotokollen til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (EMRK) samt konventionens artikel 17, fordi den uretmæssigt har medført en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af de sagsøgende selskabers berettigede forventning om at opretholde godet bestående i den kvotemængde, som foreløbigt blev tildelt dem, og hvortil de havde ret på grundlag af direktivets bestemmelser, og således bevirket en berøvelse af det nævnte godes økonomiske nytteværdi? 3) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, henset til, at afgørelsen er i strid med artikel 296, stk. 2, TEUF og artikel 41 i Nicechartret, fordi den mangler en passende begrundelse? 4) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, henset til, dels at afgørelsen er i strid med artikel 10a, stk. 5, i direktiv 2003/87/EF og det i artikel 5, stk. 4, TEU fastlagte proportionalitetsprincip, dels at afgørelsen er</p>	Energistyrelsen	Dom	28.04.16

	<p>behæftet med oplysningsmangler og urigtigt skøn, fordi der ved beregningen af den maksimale gratistildelte kvotemængde (oplysning, der er relevant med henblik på fastlæggelsen af den ensartede tværsektorielle korrektionsfaktor) ikke er blevet taget hensyn til konsekvenserne af de fortolkningsmæssige ændringer vedrørende begrebet »forbrændingsanlæg«, der er indtrådt mellem den første (2005-2007) og den anden fase (2008-2012) for gennemførelse af direktiv 2003/87/EF? 5) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, idet den udgør en tilsidesættelse af artikel 10a, stk. 5, og 9a, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF samt er behæftet med oplysningsmangler og urigtigt skøn henset til, at beregningen af den maksimale gratistildelte kvotemængde (oplysning, der er relevant med henblik på fastlæggelsen af den ensartede tværsektorielle korrektionsfaktor) er blevet gennemført på grundlag af data fra medlemsstaterne, der indbyrdes ikke er overensstemmende, fordi de er baseret på afvigende fortolkninger af artikel 9a, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF? 6) Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU af 5. september 2013 afslutningsvis ugyldig for så vidt angår den del, der fastlægger den tværsektorielle korrektionsfaktor, idet den udgør en tilsidesættelse af reglerne om den i artikel 10a, stk. 1, og 23, stk. 3, i direktiv 2003/87/EF omhandlede procedure?</p>			
<p>De forenede sager C-439/14 og C-488/14</p>	<p>Star Storage m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, tredje afsnit, og stk. 3, i direktiv 89/665 [...], som ændret ved direktiv 2007/66 [...], fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser, som gør adgangen til klageprocedurerne vedrørende de ordregivende myndigheders afgørelser betinget af pligten til forudgående at stille en »opfyldelsesgaranti« som den, der er fastsat i artikel 2711 og 2712 i [OUG (regeringens hastedekret)] nr. 34/2006? 2. Skal bestemmelserne i artikel 1, stk. 1-3, i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter og artikel 1, stk. 1-3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser, som gør adgangen til klageprocedurerne vedrørende</p>	<p>Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>28.04.16</p>

	de ordregivende myndigheders afgørelser betinget af pligten til forudgående at stille en »opfyldelsesgaranti« som den, der er fastsat i artikel 271a og 271b i regeringens hastedekret nr. 34/2006?			
T-52/15	<p>Sharif University of Technology mod Rådet</p> <p>Påstande: Bilaget til Rådets afgørelse 2014/776/FUSP, bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP, bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1202/2014 og bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren. Sagsøgeren tildeles erstatning for den skade, som Rådets handlinger har påført sagsøgerens omdømme. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	28.04.16